

Петар Милорадовић

ПЛУТАЊЕ

У предвечерје посматрам поезију
из нестајућих кућа; светла
фарова; светла изнутра.

Најчешће не може се рећи
оно што се хоће. Ту је опет
одлагање, иде се за нечим другим.
Побегло је оно осећање, изгубила се
свака идеја. У задњем часу,
искрсне прошла мисао, па, зар,
како, угаси се у невидљивом процесу
иза ових речи.

У тој усамљености коју непрекидно
освешћујем. Разрешавам тамне дане.
Области кише...

Оно
кад недостаје ми нешто.
Као да сам заборављен
или остављен. У симетрији палми

у приморском граду, док мерим
даљину острва, висину куле
заточеника. Куле сатова...
(Чуло се одјекивање
песме из лименог звучника:
Let the Sunshine in.)

Бока. Бонаца.

Три недеље
у болници са
спратовима истих ходника,
сваки је био мој.
Нема им краја...

Висока грађевина,
стрма степеништа; полигон
од мермера.

Разменштај,
пајпотребнијих ствари. Уски
прозор лифта, осветљен
прође ми кроз свест. Горе...

Учионице у којима
никад нећу савладати оригами
фигуре или спуштање кључева
падобраном од папира.
(Фино клизање
кроз ваздух у дно
погледа.)

И киша. Када ти нико неће доћи.
Купање,
рупице сунђера,
плутајућег камена у кадама.
Вода.

Задужења самостанских сестара.
Сестра Грација...
Нешто тако фино и осетљиво
као испарљивост...

Други пут
концентричне приче морнара...
Континенти.
Велики градови.
Ушћа. Опасност
од ветра јачине
осам бофора.
Границе океана.
Уминула машина брода...

Враћам се овом
сада...
Мислим где то седим.
Телефонирам,
нешто пишем. Кроз прозор
осећам дим,
разилажење идеје

да се било шта почне.
У телу осећам вибрације
које преноси арматура
зграде —
од нечијих корака,
аутомобила.
На путу између градова.

Мислим о трговини...
Улажем све у речи —
Осмех је
па мом лицу.

ПРАЊА

На свом терену тражим подстицаје,
присећам се нити којима се распарао
овај дан,
обраћам се невидљивом, ширим
путеве ка теби.

Увек сам
у писму,
зато пишем.
Огледала су папири. Понекад
на њима: смех и крхкост
одржавају лепоту. Али
умиримо то осећање...

Када се указао папирни змај изнад кућа,
на окупу су ми биле све мисли,
у руци, као оном ко држи уже змаја —
па ипак, изгубио се из вида.
Умањило се у небу,
у неком распореду.
Кућних бројева,
бројева телефона...
(Сазнајем време.)

Питам се
шта ради овај сутонски сат?
Машина у другој соби.
одјечи машине у мени.

Почињу вечерња прања,
вечерња изливања
у простор непотребног бола.

Бити свакоме све. (Незаустављива
душевна болест.)
Имати дете, жену.
Расипати се... —
Уселити у себе песму.